

„Jak se má Logan?“ zeptám se na jeho ženu, protože vím, že jí teď píše. Je jí posedlý. V podstatě není chvíle, kdy by jí nepsal.

„Je jednička, kámo.“ Z Maddisonova hlasu číší pýcha. „MJ se narodil teprve před týdnem a ona už s ním najela na pravidelnej režim.“

Vůbec mě to nepřekvapuje. Maddisonova manželka Logan je moje dobrá kamarádka a pravděpodobně ta nejspolehlivější osoba, kterou znám. Z mých přátel jsou jediní, kdo mají děti, a jejich čtyřčlenná rodina se stala mou širší rodinou. Jejich dcera mi říká strejdo Zee a já jejich děti považuju za svou neteř a synovce, přestože nám v žilách neteče stejná krev. Jejich táta je můj nejlepší kamarád, v podstatě můj brácha.

Vždycky to tak ale nebylo.

Když jsme vyrůstali, Eli Maddison byl můj nejnenáviděnější rival. Oba pocházíme z Indiany a jako malí kluci jsme hráli hokej za dva různé týmy. On byl zlatý hoch, který získal všechno, po čem kdy toužil, a mě to strašně žralo. Měl dokonalý život a dokonalou rodinu. Já to měl přesně naopak.

Potom šel hrát za Minnesotskou univerzitu, zatímco já nastoupil na Ohijskou státní, a naše dětská rivalita se proměnila v divokých pět let vysokoškolského hokeje. V tu dobu jsem měl problémy v rodině a všechnu zlost jsem si vybíjel na ledě. A terčem mé zuřivosti se stal Maddison – nečistým úderem jsem ho poslal na mantinel. Zničil jsem mu kotník tak, že jsem ho v druhém ročníku vyřadil na celou sezonu a následně i z draftu NHL.

Ironií je, že i já jsem musel druhák strávit bez hokeje, a to vinou špatných známek z několika předmětů.

Nenáviděl mě kvůli tomu a já jsem nesnášel sám sebe ze spousty dalších důvodů.

Začal jsem pak chodit na terapii. Svědomitě. Pracoval jsem na svých problémech a ve čtvrtáku už jsme byli

s Maddisonem nejlepší kamarádi. Sice jsme stále hráli za různé týmy, ale respektovali jsme se navzájem a naše trápení s duševním zdravím se stalo můstkem pro to, abychom našli společnou řeč. On se potýkal s úzkostí a záchvaty paniky a já s tak hořkou zuřivostí, že přecházela v panické ataky, protože mě úplně stravovala a vytrhávala z reality.

Osud tomu chtěl, že nakonec oba hrajeme profesionálně hokej za stejný tým – Chicago Raptors. Tento rok tu začínám už sedmou sezonu a nedokážu si představit, že bych hrál někde jinde.

A proto potřebuju, aby mi na konci sezony prodloužili smlouvu.

„Scotte, dostali jsme nový éro?“ zeptám se jednoho z týmových manažerů, který jde před námi.

„Jo,“ zavolá přes rameno. „Dostaly je všechny chicagské profesionální sportovní kluby. Nová charterová společnost, nová letadla. Podepsali s městem nějakou velkou smlouvu.“

„Nový letadlo, nová sedadla... nový letušky,“ dodám toužebně.

„Pořád jsme mívali nové letušky,“ poznamená Maddison. „A všechny se s tebou chtěly vyspat.“

Domýšlivě pokrčím rameny. Neplete se a já se za to nestydím. Ovšem sexu s ženami, které pro nás pracují, se vyhýbám. Jsou z toho potíže a to nemám rád.

„Ještě je tu něco nového,“ zavolá na nás manažer. „Celou sezonu budeme mít jednu posádku. Stejně piloty a stejné palubní průvodčí. Žádní nepravidelní zaměstnanci, kteří by přicházeli a odcházeli a pořád žádali o autogramy.“

„Nebo se ti snažili dostat do kalhot,“ střelí po mně Maddison výmluvným pohledem.

„Nevadilo mi to.“

V kapse mi cinkne mobil. Vytáhnu ho a zjistím, že mám na Instagramu dvě nové zprávy.